

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῇ Ἑξωτερικῇ Φρ. Χρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1900. Ὅφειλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράψωσιν συνδρομηταὶ νὰ προκαταβάλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ἐπὶ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Οἱ Βούλγαροι ὑπῆρξε ἐποχὴ καθ' ἣν θεωρήθησαν ὑφ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ὡς λαὸς βαίνων

πάντοτε πρὸς τὴν πρόοδον, ἐκπολιτισθεὶς καὶ μέλλων νὰ καταλάβῃ τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν. Εἰς πᾶν ἀναφυόμενον ζήτημα, εἰς πᾶσαν κακοδαιμονίαν τοῦ τόπου ἡμῶν ὡς παράδειγμα ἐφσοντο οἱ βούλγαροι. Ἐξ ἁγνότητος βεβαίως ταῦτα ἐγίνοντο, διότι ἐφ' ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος καὶ διευκρινίζεται ἡ πνευματικὴ τῶν βουλγάρων ἀνάπτυξις καὶ ἡ πολιτικὴ διαγωγὴ διαλύονται τὰ νέφη τὰ ὁποῖα ἀπέκρυπτον τὴν πραγματικὴν αὐτῶν κατάστασιν καὶ ἀποκαλύπτουν αὐτοὺς ὡς λαὸν βάρβαρον εἰς τὴν καὶ ἀνάξιον ἐλευθερίας. Ὅλη αὐτὴν ἡ δραστηριότης καὶ ἡ ἰκανότης περιορίζεται εἰς κατασκευὰς καὶ καταπιέσεις τῶν ὀλίγων ἑλλήνων καὶ μουσουλμανῶν ὅστινες κατοικοῦσιν εἰσέτι ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ. Καὶ οἱ μὲν μουσουλμάνοι ἐκπατριζοῦνται καταφεύγοντες εἰς τὴν Ἀνατολὴν· ἀλλ' οἱ Ἕλληνες εἶνε κάρφος εἰς τὸν ἐνθαλμὸν τῶν βουλγάρων. Ἐγείρονται τὴν πρωτίην μὲ τὸ κατὰ τῶν ἑλλήνων μῖσος καὶ ἡ ἐσπέρα ἀπανευρίσκει αὐτοὺς μελετώντας κακὰ ἐναντίον τῶν ἑλλήνων. Διὰ τὴν ἑλληνικὴ κοινότης Φιλιππουπόλεως νὰ θεωρῆται ἡ μᾶλλον πεπολιτισμένη; διὰ τὴν οἱ μορφωμένοι βούλγαροι καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τότε μόνον θεωροῦνται ἐκπολιτισμένοι ὅταν νυμφευθῶσιν ἑλληνίδας; Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα διαταράττουσι τὴν στρεβλὴν τῶν βουλγάρων διάνοιαν. Ἀντὶ δὲ νὰ καταγίνωσιν ὅπως καὶ αὐτοὶ μορφώσωσι τὸ γυναικεῖον φύλλον καὶ ἀποκτήσωσι καὶ τὰ προτερήματα τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ ἑλλήνων κοινοτήτων, διὰ συνεχούς ἐργασίας καὶ μορφώσεως, ἐπιτίθενται κατὰ παντὸς ἑλληνικοῦ, ὑβρίζουν, καταπατοῦν, διαρπάζουν. Ὅθεν λαὸς εἰς δὴ ἐδόθη ἐλευθερία ὅπως καταπέσῃ τὰ ὑπ' αὐτὸν ἄλλα στοιχεῖα, εἶνε ἀνάξιος ἐλευθερίας, εἶνε λαὸς βάρβαρος καὶ ἀποτελεῖ στίγμα τῆς ἐκπολιτιζομένης ἀνθρωπότητος. Μία δὲ ἑλλήνων ἐν μέσῳ τριῶν ἑκατομμυρίων βουλγάρων εὐρίσκεται διαρκῶς ἐν διωγμῷ. Ὅτε μὲν ἀρπάζονται αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἑλλήνων κοινοτήτων, ὅτε δὲ τὰ σχολεῖα καὶ ἄλλοτε ἀποστελλονται βούλγαροι ἵνα κατοικήσωσιν ἐν μέσῳ ἀνθρώπων ἑλληνικῶν κωμοπόλεων, ὅπως αὐτοὶ κατορθώσωσι νὰ καταπνίξωσι σὺν τῷ χρόνῳ πᾶσαν ἑλληνικὴν φωνήν. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας διατελοῦσιν οἱ ὑπὸ τὸ σκήπτρον τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου ἄλλοεθνεῖς. Ὅλως δὲ τὸ ἐναντίον συμβαίνει διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι ξένους καὶ ἄλλοεθνεῖς. Τυχάνουσι πάσης προστασίας καὶ εἰσὶν ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἐνίοτε δὲ καὶ προστατεύονται περισσότερο οἱ ξένοι εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις. Μικρὺν ἀψευδὲς εἶνε οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ὀθωμανοὶ ὅτινες παρ' οὐδενὸς κατεδιώκονται, παρ' οὐδενὸς τὸ δίκαιόν των ἀναιρέτως καταπατεῖται καὶ ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν ἐξισοῦνται τῆς αὐτῆς τιμῆς καὶ δικαιοσύνης. Δὲν

εἶχε δὲ ἄδικον εὐρωπαῖος τις ὅστις πρὸ μικροῦ διεκνήρυττεν ὅτι τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἶνε τὸ μόνον ἐκπολιτιστικὸν ἐν Ἀνατολῇ, τὸ δὲ ἑλληνικὸν Κράτος, ἐξαιρέσει μικρῶν ἐλαττωμάτων, τὸ πρῶτον τῶν μικρῶν Κρατῶν ὑπὸ τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν διοίκησιν καὶ ἄλλων χωρῶν. Οἱ Ἕλληνες πρὸς ἐπέκτασιν τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν στηρίζονται ἐπὶ στοιχείῳ ὁμογενοῦς καὶ ὡς ὄργανα τῆς πολιτικῆς των μεταχειρίζονται τὸν ἐκπολιτισμὸν, τὴν διαμόρφωσιν, ἐνῶ οἱ βούλγαροι νομίζουσιν ὅτι θὰ κυριαρχήσωσιν ἐν Μακεδονίᾳ διὰ φωνασκίων, ψευδολογιῶν, διὰ φόνων καὶ ἄλλων ἀποτροπαίων μέσων, φαντάζονται δὲ ὅτι θὰ καταπονήσωσι τὸ ἐν βουλγαρίᾳ ἑλληνικὸν στοιχεῖον διὰ παραλόγων καταπιέσεων καὶ διαρπαγῶν.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

12 Ἰουνίου 1900.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπικρατεῖ ἡσυχία ἐν Ἡπείρῳ καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ληστικὰς ἐπιδρομὰς. Πού καὶ που, ὡς διὰ τττοντες ἀστέρες, ἐπισκέπτονται ἐνίοτε τὰ χωρία μόνον ζωοκλῆπται καὶ μὲ πολὺ ἐπιτήδειον τρόπον χωρὶς οἱ κάτοικοι νὰ ἀκούσωσιν τὸν παραμικρὸν κρότον, διότι παραδίδονται πολὺ ἐνωρίς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως, ὑπεξαιροῦσι δύο ἢ τρία μουλάρια καὶ ὀλιγάρθιμα κατσίκια καὶ πρόβατα. Ἀλλ' αὐτὰ ἐπὶ τέλους ὑποφερτὰ, ἀφοῦ τοιαῦτα ζῶα αἰχμαλωτίζονται ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ οὐχὶ ἄνθρωποι. Καὶ τὰ ἐπεισόδια τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς φαίνεται ὅτι ἐτελείωσαν, θὰ ἐπιτραπῇ δὲ εἰς τοὺς ἐπαναστατήσαντας τεταρταίους νὰ δώσωσι τὰς ἀπολυτήριους των ἐξετάσεις τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Ἀλλ' ἐπταίσαν οἱ καθηγηταί; Ἐπταίσαν οἱ μαθηταί; Μετὰ τὴν κλοπὴν τῶν καταλόγων, γεγονός τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ τὴν παρακμὴν τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς, μερικοὶ καθηγηταί καὶ κάποιος ἐφορος ἤρχισαν τὰς ἀνακρίσεις των μὲ πολὺ ἀκατάλληλον τρόπον, διότι ὅχι μόνον δὲν ἀνεκάλυψαν τοὺς ἀληθεῖς ἐνόχους, ἀλλὰ παρώργισαν καὶ τοὺς ἀθώους καὶ τοὺς ἐπιμελεῖς μαθητάς. Ἐπιτρέπεται εἰς καθηγητὴν νὰ ἐπιτίθεται κατὰ μαθητῶν τῆς τετάρτης γυμνασιακῆς διὰ τῶν χειροτέρων ὑβρεων, τὰς ὁποίας ἐρυθρίᾳ τις νὰ ἀναφέρῃ; Μετὰ τὴν βάρβαρον καὶ σκανδαλώδη διαγωγὴν καθηγητῶν τινῶν, μὴδὲ τοῦ Παπᾶ Θωμάδου ἐξαιρουμένου, ὁ ὁποῖος ἐπαίξε τὸ βδελυρώτερον πρόσωπον κατὰ τὰς ἐκλογὰς κατορθώσας νὰ διαιρέσῃ τὴν πόλιν καὶ ἐνσπείρῃ τὰ μίσση μεταξὺ τῶν πολιτῶν καὶ ὁ ὁποῖος τώρα γαυρίζεται διὰ τὸ ἀποτροπαῖον ἔργον του καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τοὺς ἐφοροεπιτρόπους μὲ τὸ ἐκλαμπρὰς τσόχας ράσον του, οἱ τεταρταῖοι ὡμοσαν νὰ μὴ πατήσωσι πλέον εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ οἱ ἐφοροὶ δὲν ἡσχύνθησαν νὰ ἀναφέρουν τοῦτο εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐκρίθη πολὺ σκανδαλῶδες. Ἀλλὰ καὶ ἡ διαγωγὴ τῶν μαθητῶν ὑπῆρξεν ἀξία μομφῆς, διότι ἐπρεπε νὰ ὑποχωρήσωσι εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων, ἐὰν οὐχὶ εἰς τὰς ὑβρεῖς τῶν καθηγητῶν. Δυστυχῶς οἱ νέοι ἐφοροὶ καὶ ἐπίτροποι, οἱ ὁποῖοι κατάρθωσαν ἐπὶ τέλους νὰ ἐπιτύχουν μετὰ ὁδοκαετῆ ἀποτυχίαν, δὲν φαίνονται ἐργαζόμενοι πατριωτικῶς καὶ εὐσυνειδήτως. Ἠλπίζομεν ὅτι κατὰ τὰς ἐπόμενες, ἀλλὰ τὰ ἐμούν- τωσαν. Συνετέλεσαν νὰ παραλύσωσιν τὴν σχο-

λὴν περισσότερον τῶν προκατῶν. Κατηγορήσαν τὸν ταμίαν τῆς προκατόχου ἐφοροεπιτροπείας ὡς ἐλλειματῖαν. Ἀλλ' ὁ προκατόχος ταμίας ἀπεδείχθη τιμιώτατος διότι ἐπλήρωσε πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων ὑποθηκεύσας τὰ κτήματά του ἐνῶ οἱ νέοι ἐφοροεπίτροποι πολλὰ μηχανεύονται διὰ νὰ γεμίσωσι τὰ θυλάκιά των. Ἀς ἀφήσωμεν τοὺς δίσκους τῶν ἐκκλησιῶν ὅπου δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ τις λογαριασμὸν, ἀλλ' ἔχομεν τὰ προικοδοτήματα διὰ πτωχὰ κορίτσια καὶ ἄλλα μυστηριώδη κονδύλια τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν τέχνην καὶ ἐπιτηδειότητα καταστρώνουν καὶ διαβολικώτατα δικαιολογοῦν. Δὲν ἀνῆλκε εἰς οὐδεμίαν κομματικὴν μερίδα, ἀλλ' ὡς Ἡπειρώτης δὲν δύναμαι νὰ χωνεύσω τὰς καταχρήσεις εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ τῆς Ἡπείρου. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐλείπετο ἀπὸ τοῦ γελοίου κανονισμοῦ τῆς πόλεως τὸ γέννημα καὶ θρέμμα καὶ ἐὰν ἐξελέγετο πᾶς Ἡπειρώτης ἱκανὸς καὶ ἀκεραίου χαρακτῆρος ὡς ἐφορος ἢ ἐπίτροπος. Τότε καὶ αἱ καταχρήσεις θὰ ἐλείπον καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως καὶ ἡ Ζωσιμαία Σχολὴ καλλίτερον θὰ εἶχον. Σκέπτονται τώρα περὶ ἀνοικοδομήσεως τῆς Ζ. Σχολῆς δι' ἐράνων, ὡς ἐὰν πρόκηται τὸ κτίριον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀληθὴ διδασκαλίαν. Αἱ δαπάναι τοῦ κτιρίου θὰ ἀνέλθουν εἰς τὸ στρογγύλον ποσὸν τῶν 5,000 λιρῶν κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ μηχανικοῦ. Καὶ διὰ τὸ ὀρφανοτροφεῖον τοῦ ἀειμνήστου Γ. Σταύρου ἐδαπανήθησαν χιλιάδες λιρῶν, ἀλλὰ πόσαι καταχρήσεις δὲν ἔγιναν καὶ ποῖα ἡ νῦν λειτουργία του; Ἀλλ' οἱ σκοποὶ τῶν κυρίων εὐνόητοι. Αἱ ὕλικαι ὠφέλειαι θὰ ἱκανοποιήσωσι ἀρκετὰ τοὺς ἐφόρους καὶ ἐπιτρόπους, οἱ ὁποῖοι ἐπὶ τέλους εἶνε ἄνθρωποι τῆς ἀνάγκης, ὡς καὶ τὸν μηχανικὸν των, τοῦ ὁποίου τὸ σχέδιον καλὸν ἢ κακόν, ἀφοῦ δὲν ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐγκρίσιν καταλλήλων καὶ πεπειραμένων μηχανικῶν, ὡς ὀφείλον νὰ πράξωσι, ἐπλήρωσαν ἤδη μὲ δεικάλιον ἀμοιβῆν. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ μηχανικός των εἶνε καὶ ἐπίτροπος τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχιμανδρέου καὶ συνδέεται διὰ συγγενείας μετὰ δύο ἐφόρων. Μεταξὺ τῶν ἐφόρων ὑπάρχει καὶ εἰς προβατέμπορος. Εἶχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ κύριος αὐτός, ὡς ὁ συνάδελφος του προβατοβοσκὸς ἐν Ἑλλάδι Βαρλᾶς ἀνεκάλυψε τὸ φάρμακον τῆς φθίσεως, ἀδιάφορον ἐὰν κατέληξεν εἰς τὰς φυλάκας, εἶχομεν τὴν πεποίθησιν, λέγομεν, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά του, ὅτι θὰ εὕρισκε τὸ φάρμακον κατὰ τῆς σαπίλας τῶν κοινωνικῶν τῆς πόλεως καὶ κατὰ τῆς παρακμῆς τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος τῶν ἄλλων καὶ παρεδόθη νὰ ἐγκρίνῃ τὸ διὰ τὸ κτίριον τῆς Ζ. Σχολῆς σχέδιον τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἀρχιμανδρέου. Ἀλλ' οἱ περισσότεροι ἐνόησαν ποῦ ἀποβλέπουν οἱ σκοποὶ των καὶ τί κυρίως σχεδίαζον, διότι δὲν ἀμβλυοῦν, διὰ τοῦτο ἀμφιβάλλομεν ἐὰν θὰ ρίψουν προθύμως τὴν ὁδολὸν των εἰς τὰ χαλινῶτα στόματα τῶν καρχαριῶν. Μεταξὺ τῶν ἐπιτρόπων πρὸς συλλογὴν ἐράνων διαβιβάσθησαν καὶ ἐντιμα καὶ εὐνόητα πρόσωπα ἀνῆλκοντα εἰς τὴν ἐπαρχίαν, τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν ἀκουσίως τὴν ἐνόχλησιν αὐτὴν Σχικαὶ ἱερεῖς τῶν αἰοδύμων Ζωσιμαδῶν ἀφήσαντε προσωρινῶς τοὺς τάφους σας! Ἐλάτε νὰ ἐκδιώξῃτε τοὺς ἱεροσέλους καὶ ἀσυνειδήτους διαχειριστὰς τῆς περιουσίας σας!

αί εργασίαι τῆς σήραγγος, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐνθαρρύνει τοὺς διευθύνοντας τὰς ἐργασίας, πεπεισμένους πλέον ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φοράν οἱ ἀπανταχοῦ συνδρομηταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των ἀνευ ἄλλης παρακλήσεως.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ζήκος Ρώσης ἀνεχώρησεν οἰκογενειακῶς εἰς Ναύπακτον ὅπου θὰ διέλθῃ τὸ θέρος.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων, ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του, ὁ ἐκ Κάτω Βίτσης κ. Δημήτριος Βοραζάνης ἱατρός. Ὁ κ. Βοραζάνης κοσμούμενος ὑπὸ σπανίων ἀρετῶν παρακολούθησας δὲ καὶ μετὰ ζήλου παραδειγματικῶς καὶ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν φιλοπονίας καὶ ἀφοσίωσης τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης του κατηρτίσθη ἐπιστήμων τέλειος, ὥστε νὰ δράσῃ ἐπ' ἀγαθῶ τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος.

— Ἀφίκετο ἐκ Τρικκάλων ὁ κ. Μιλτιάδης Κουτούκης τελειόφοιτος τῆς ἱατρικῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ Σταρίτσανην, ἐκ Ζίτσης ὁ κ. Ἀριστείδης Βιλιούρης καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καρδίτσαν Θεσσαλίας.

— Ἀνεχώρησεν ὁ κ. Ἀπόστολος Παπαναστασίου διὰ Δοδράν, καὶ ὁ ἐκ Κάτω Σουδενῶν κ. Μιχαὴλ Χασιώτης μετὰ τῆς νύμφης τ. ν. διὰ Σέρρας.

— Ἀφίκετο ἐκ Κάτω Σουδενῶν ὁ κ. Δημήτριος Μ. Τσαλακίτης κατέχων ἐπιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν ἐπὶ πόρων εἰς Σέρρας, ὅπου καὶ ἀναχωρεῖ προσεχῶς.

— Ἀνεχώρησε διὰ Ἐάνθη ὁ ἐκ Βουρμπιάνης κ. Κ. Οἰκονομου ἱατρός.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας ὁ κ. Δημήτριος Παπαχρήστου, καὶ ἀνεχώρησε διὰ Καστάνην.

— Ἀφίκετο ἐκ Ρουμανίας οἱ κ. κ. Βασίλειος Νάτσιος, Φώτιος, Καφές, Στέφανος Τζιζούνης, Ἀνδρέας Καφές, Γεώργιος Τσάνος καὶ Δημήτριος Ζήσου καὶ ἀνεχώρησαν διὰ Σταρίτσανην. Ὁ ἐκ Κάτω Σουδενῶν κ. Κωνσταντίνος Γάτος διαμένων ἐν Αἰγίνῃ τὴν παρελθούσαν ἐβδόμη μετὰ προηγούμενον στήχημα ἐφθάσεν εἰς Πειρ ἰ. εἰς Αἰγίνης κολυμβῶν, ἀποδείξας ὅτι εἶνε ἀριστος κολυμβητὴς καὶ τὸ παράδοξον εἶνε, ὅτι αὐτὸς ἐγεννήθη εἰς τόπον, ὅπου οὔτε λίμνη ὑπάρχει καὶ ἐν τούτοις καωφώθησε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του εἰς μεγάλην ἡλικίαν αὐτὸ τὸ παράδοξον.

— Ἀφίκετο ἐκ Κρετσουνίστης ὁ κ. Γεωργ. Ἀναγνωστόπουλος.

— Ἀφίκετο ἐξ Αἰγύπτου καὶ ἐγκαθίσταται πλέον εἰς Ἀθήνας ὁ κ. Θεόδωρος Σκουρτέλης μετὰ τῆς κυρίας αὐτοῦ καὶ τῆς σεβάστης μητρὸς αὐτῶν κυρίας Πηνελόπης Μαυρογένους.

— Τὰ χαριτωμένα παιδιὰ τοῦ κ. Φίλιππου Φίλιου ὑποστάντα τὰς ἐξετάσεις αὐτῶν ἔλαβον τὸν βαθμὸν λίαν καλῶς ὁ μὲν Κωνσταντίνος εἰς τὴν τρίτην τοῦ γυμνασίου τάξιν ὁ δὲ Γεώργιος εἰς τὴν σχολαρχεῖον καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Τσαρπλανά, Εὐχόμεθα καὶ εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐπεδείξουν τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν καὶ πρόδωκαν πρὸς χάριν τῶν γονέων αὐτῶν καὶ ἡμῶν τῶν φίλων.

— Εἰς Ἀλεξανδρείαν ἐτελέσθησαν οἱ ἀρραβῶνες τῆς δεσποινίδος Ὀλγας Ἀθ. Γκορτσόπουλου μετὰ τοῦ κ. Παναγ. Β. Διαμάντη. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν στέψιν.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Τσαρπλανά ὁ κ. Δημ. Δοβίτσας.

— Τὸν ἐκ τῆς Εὐάνδρου Ἡπείρου κάλλιστον νέον καὶ ἀγαπητόν μας φίλον κ. Γεώργιον Παπαϊωάννου ὑποστάντα τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν Καθηγητῶν τῆς ἱατρικῆς Σχολῆς καὶ ἀριστεύσαντα συγχαιρομεν αὐτὸν ἀπὸ καρδίας εὐχόμενοι ὁμοίαν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὸ πρακτικόν του στάδιον.

οἱ φίλοι του

Ἰ. Κ. καὶ λοιποί.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλαρρυτῶν ὁ κ. Ἀθαν. Γ. Φα-sούλης ἀρχιποιμῆν.

— Ἦν ἀποστιλβούση νομικῇ πανοπλίᾳ προσελθὼν ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου πρὸς λήψιν τῆς δικηγορικῆς ἀδείας ὁ πολυφίλητος ἐξ Ἄρτης διδάκτωρ κ. Νικόλαος Γ. Καλέλλης θριάμβον ἤρατο περιφανῶς ἀριστεύσας παμψηφεί. Ζηλεύομεν τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς του συγχαιρομεν αὐτοῖς τε καὶ τῷ νεαρῷ Ἡπειρώτῃ δικηγόρῳ ὅτι εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας αἰεὶν ἀριστεύειν καὶ ὑπερῶν ἐμμεναι ἄλλων.

Ἰ. Κόνιαρης

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΡΟΜΗΘΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
ΕΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗ

Ἀριστ. Κ. Κουρτίου

Δημητριακοὶ καρποὶ, δέρματα, καπνά,
κουκούλια κλπ.

ΚΡΙΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΤΣΕΠΟΥ κλπ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου Δρυϊνουπόλεως (Ἀργυροκάστρου νῦν) ἱστορικὸν χειρόγραφον.

Μετὰ τὸν ἐξαφανισμὸν Δρυϊνουπόλεως, ἔνθα ἦν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἑδρα τοῦ Ἀρχιερέως, μετεφέρθη αὕτη εἰς Ἐπισκοπὴν κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοῦ. Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, παρ' ᾧ παρούσα ἡ ἀρχιερεὺς ὁ τότε Μεθόδιος καλούμενος μετὰ δώδεκα προκρίτων τῆς ἐπαρχίας Δρυϊνουπόλεως, οὗς τὸ χρονικὸν Δρυοπίδος καλεῖ ἄρχοντας, παρίστανται δὲ παρὰ τῷ χρονικῷ τὸ περιστατικὸν τοῦτο ὡς ἑξῆς.

«Ὅτε δὲ ἐβασίλευσεν ὁ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός ἐστειλὲν εἰς ὅλα τὰ θέματα (α) νὰ πηγαῖνον νὰ ἴδῃ τὰ χρυσόβουλλα καὶ τὰς συνθήκας νέκαστου τόπου. Καὶ οὕτως ἐστειλάν καὶ οἱ Δρυϊνοπολίται τὸν ἀρχιερεῖα των Μεθόδιον, ὃς τις κατήγετο ἐκ τοῦ γένους τοῦ Κολόρου, ἄνθρωπος σοφὸς καὶ ἐπιστήμων, καὶ μετ' αὐτοῦ δώδεκα ἄρχοντας ἐκλεκτοὺς, ἐπαρχιώτας αὐτοῦ τὸν Δούκα ἐκ τῆς Ἀργυροῦ, (β) Μάρκελλον ἐκ τῆς Γάρδης, Ἀνδρέαν ἐκ τῆς Χωμῆλης, Ἀγγελινὸν ἐκ τῆς Τιτουπόλεως, Κωνσταντῖνον ἐκ τῆς Κολορῆς, Πέτρον ἐκ τῆς Ζωϊλίας, Μάρκον σπουδαῖον ἐκ τῆς Χαονίας (γ) Ἰωάννην ἐκ τῆς Πολυονῆς, Μανόλην ἐκ τῆς Δέλης (δ) Λεόντιον ἐκ τῆς Λιβατοβείου. Κυριακὸν ἐκ τοῦ Ἀριστίου καὶ Κύριλλον ἐκ τοῦ Λαμπόδου, τοὺς ὁποίους ἐδέχθη ὁ βασιλεὺς εὐσεβοφρόνως. Καὶ τοῦ μὲν ἀρχιερέως ἔδωκεν ὀρίσμον καὶ ἐπῆρεν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τούτων, πφωρίων χιλιάδας ὀκτώ, νὰ κτίσῃ ναὸν τῆς ὑπεραγίας του εἰς μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου πλησίον τοῦ Πηλακοῦ, νῆνθα ἐγένετο ἡ μεγάλη πανήγυρις τὴν ὁποίαν Κωνσταντῖνος ὁ Πωγωνάτος, ἐσήκωσε, καὶ νὰ ᾄδῃ καὶ τὸ μέρος τοῦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἡ πανήγυρις, ἥτις διήρκει ἡμέρας ἑβδ. Ἀκόμη τοῦ ἐχάρισε καὶ ὅλον τὸ σύνορον τὸ καὶ τὸ φρούριον τοῦ Πηλακοῦ νὰ λαμβάνῃ τὸ δέκατον, καὶ ὅσοι χριστιανοὶ ἤθελον κατοικήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του νὰ ᾄδῃ αὐτοδέσποτοι τοὺς ἐδωκε χρυσόβουλλον θαυμαστόν, ὥστε νὰ μὴ εἰμπορῇ ἄλλος νὰ τὸ χαλάσῃ, βεβαιωμένον καὶ ἀπὸ τὸν τότε Πατριάρχην Εὐστάθιον. Καὶ ἐρχόμενος ὁ Ἀρχιερεὺς ἐββαλεν εὐθὺς καὶ ἔκτισε τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας του εἰς μνήμην τῆς ὑπεραγίας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως· διότι εἰς τὸ Πηλακὸν εὐγὰν ἄνθρωποι ἄξιοι καὶ ἐνάρετοι· ὁ δὲ βασιλεὺς ἐδωρήσατο τόπους εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του, τὴν Κλαδάνην με ζευγάρια ἰ' καὶ ἑλῆαις α'. τὴν Κοσοβίτσαν με ζευγάρια η'. τοῦ δὲ Μαυρικίου με ζευγάρια θ'. ἑλῆαις ω'. καὶ τὸν Ζαμβρινὸν τόπον με ζευγάρια ε'. ἑλῆαις ψ'.

(α) Θέματα ἐκάλουν οἱ Βυζαντινοὶ τὰ διάφορα τμήματα τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους, ἐν οἷς τοῦτο διηγεῖται ἐν τῷ Μεσαιῶνι· τὸ περίεργον ὅμως ὅτι ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ χειρογράφῳ ἀπαντᾷσιν ἐπὶ καὶ τρεῖς ἄλλοι τύποι (formae) τοῦ ὀνόματος τούτου οἱ ἑξῆς «θέμενα», «ἀρετόελα», «ἀπαρθύρια», ἐξ ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἐστὶ κατὰ τὸν παραφθορὰ τοῦ «θέματος» τὸ δεύτερον δὲ αὐτοῦ τῆς Δωδώνης πρὸς ἐρμηνείαν, τὸ τρίτον φανερὸν ὅτι ἔχει σχέσιν τῷ σημερινῷ ὀνόματι ἀπαρθύρια ὅπως ἄσχετον ἐν τῇ σημασίᾳ τῶν ἐπαρχιῶν ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀν συμπληρωσάμεν αὐτὸ τρέποντες τὸ ὡς οὐ καὶ προσθώμεν τὴν συλλαβὴν με ἐν παρενθέσει, φανήσεται, καὶ τοὶ αὐθαίρετοι ὁ τύπος ἀπαρμεθέρια, προσεγγίζων πῶς τῇ σχετικῇ ἐννοίᾳ ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἢ σοβαρὰ Κριτικῇ οὐκ ἐπιτρέπεται· ἴθιεν οἱ σοφοί, Riquetville καὶ Bekker ἀφῆκαν ἄδικτον ὡς φέρεται ἐν τοῖς χειρογράφοις.

(β) Ἀρχαιότερος τύπος τοῦ ὀνόματος Ἀργυροκάστου.

(γ) Περὶ Χαονίας πολὺς ἐστὶ μοι λόγος ἐν τῇ ὅσον οὖπον Β. ἐκδόσει τοῦ χρονικοῦ ἐν τῇ «Φωνῇ».

(δ) Δελβινάκι νῦν· σημειώτερον ὅμως ὅτι ἐν τινι σιγίλλῳ τῆς Μονῆς «Καμέναν» τοῦ Δελβίνου ἀπαντᾷ ὁ τύπος «Ἀνω Δελβίνου» καὶ «Κάτω Δελβίνου», τὸ νῦν λεγόμενον Δελβινόν. Ὁ τύπος οὗτος τοῦ ὀνόματος κινεῖ ἄρκετὰ τὴν περιέργειαν, ὅπως καὶ ὁ τοῦ χωρίου «Παλαυλῆ». Μήπως ὑποκρύπτει τὸ ἀπαλαιὸν Ἀυλῆ, τόσφ μᾶλλον, ὅσφ καὶ Κυκλώπειά σώζονται.

«εἰς Πεσέλους τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος, ἡμεῖς ζευγάρια ζ'. ἐλ. ὡ'. εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» Σούχας μνήμην τῶν Ταξιαρχῶν με ζευγάρια η'. τοὺς Γονάτας ζευγάρια ι'. μύλους δύο. Εἰς Δέρβην ναὸν τῶν Ἀσωμάτων με ζευγάρια ι'. καὶ εἰς μὲν τὴν Κλαδάνην ἔκτισε τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου· εἰς δὲ τὸν Ζαμβρινόν, τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τὸν ὅποιον ὀνόμαζον Ὑψηλὸν Γεώργιον.»

«Ἐπεράσαν δὲ οἱ τόποι οὗτοι εἰρηνικὰ εἰς τὸν καιρὸν Ἀνδρονίκου τοῦ Βασιλέως τοῦ Ἐλεήμονος· καὶ τότες ὑπῆγεν ὁ ἀρχιερεὺς μας Ἀθανάσιος καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Βασιλέα καὶ τὸν τότε Πατριάρχην· τοῦ ἐχάρισε καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς τὴν πανήγυριν τὴν γινομένην εἰς τὸν Ζαμβρινόν τόπον τῇ η'. τοῦ Ἰουνίου μηνός καὶ β'. μύλους καὶ γ'. ζευγάρια. Ἀκόμη τοῦ ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν Βομπλόν τόπον, ὅπου ἔκτισε τὸν ναὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ἀκόμη τοῦ ἐχάρισε καὶ εἰς τὸν Σωχακόν, χωρίον με τὸτόπον διὰ ζευγάρια ε'. μύλους δύο, ἑλῆαις σ' καὶ τὸ ἕτερον Μετόχιον εἰς τὴν Δολοβίτσαν με ζευγ. δ'. μύλον α'. καὶ ἐλ. εἰς τὸ Χόρμωτον τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου με ζευγ. β'. ἑλῆαις ρ'.»

Σημειώτερον ἐνταῦθα ὅτι πάντα τὰ ὀνόματα τῶν χωρίων, ἅτινα ἀναφέρονται ἀνωτέρω, ἔχουσι τὰ αὐτὰ ὀνόματα ἐν τισὶ μικραῖς παραλλαγαῖς προερχομέναις εἰς τὴν ἐπεκτάσειν αὐτῶν τῇ προσθήκῃ συλλαβῶν, ὡς π. χ. Δέρβη, παρηλλαγμὴ εἰς Δερβητσάνην τῇ προσθήκῃ δύο συλλαβῶν. Δέλῃ ὡσαύτως εἰς Δελβινάκι κλπ. Εἴτε δι' ἀλλαγῆς τοῦ γένους, οἷον Πεπέλους ἄρσεν. ἐν ᾧ σήμερον ἐν χρήσει τὸ θηλυκὸν «Πέπελη» κλπ. Τινὰ ὅμως ἐφύλαξαν ἀπαράλλακτον ἕως σήμερον τὴν ὀνομασίαν, ὡς Χόρμωτον, Λίμποτον, Κοσοβίτσα. Σούχα κλπ. Αἱ καιρικαὶ περιστάσεις βεβαίως ἐπιδρῶσι καὶ ἐπὶ τούτων, ὡς καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω γίνεται γνωστὸν πλέον ἀναμφισβητήτως ὅτι ἡ ἑδρα τοῦ Ἐπισκοπικοῦ θρόνου μετὰ τὴν εἰς ἐρείπια καταστᾶσαν Δρυϊνούπολιν ἦν ἐν τῇ τότε κομπούλει Ἐπισκοπῇ, ἥτις διακρίεται εἰς δύο εἰς Ἀνω Ἐπισκοπὴν καὶ Κάτω Ἐπισκοπὴν· σώζεται δὲ ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ περίεργον λίθινον εἰκονοστάσιον διατηρεῖται δὲ καὶ ἡ παράδοσις ὅτι ἐρημάτισεν ἑδρα ἐπισκοπῆς, ὡς ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον φύλλον τῆς «Φωνῆς» διέμεινεν δ' ἐν αὐτῇ ἀπὸ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ἐφ' οὗ συνέστη ὁ θρόνος, ἕως Ἀνδρονίκου τοῦ Ἐλεήμονος, ὅστις μετέθετο αὐτὸν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ὑψηλῆς Πίτρας (Τσέπου νῦν) δι' οὗς λόγους διὰ μακρῶς ἐξεθέμεθα εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Φωνῆς». Περιττὴ δ' ὅλως ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐπανάληψις τῶν αὐτῶν πραγμάτων.

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Γάγαρης, ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τῇ «Φωνῇ» ἐκ διαλειμάτων δεύτερον ἤδη, τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἐκδοθὲν ἄλλοτε ἐν τοῖς ἀναλέκτοις «Παρνασσῶ», χρονικὸν Δρυοπίδος, ὥστε οἱ ἀναγνώσται τῆς πατριωτικῆς ταύτης ἐφημερίδος νὰ ἔχωσιν αὐτὸ ὁλόκληρον· συνοδεύεται δὲ τοῖς ἀναλόγοις ὑπ' ἐμοῦ σχολίαις, σημειώσεσι καὶ γεωγραφικαῖς παρατηρήσεσι προελθούσαις ἐκ τε ἐπιτοπίων ἐπανελημμένων παρατηρήσεων καὶ ἐρευνῶν, καὶ μελετῶν λίαν ἐκτεταμένων, καὶ ὑπὸ τὸν κριτικὸν φακὸν ἐν ὧν δερκείᾳ τὸ γε δυνατόν, ὑποβληθέντων καὶ ἐκκαθαρισθέντων καθύψον ἡ σημερινῇ στάσει ἐπιτρέπει τῆς ἐπιστήμης.

Ἀθαν. Πετρίδης

Σχολάρχης Παιδείας Ἡπειρώτης.

ΜΕΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΞΗΝΟΥ

Ἡ «ΗΠΕΙΡΟΣ» ΕΝ ΚΡΑΒΑΣΑΡΑ

Διευθυνόμενον παρὰ τοῦ ἰδίου ἱδιοκτήτου Π. Κέντρου Ἡπειρώτου.

Τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο εὐρισκόμενον ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ τῆς πόλεως εἶνε ἐν τῶν καλλιτέρων οἰκημάτων ἐπὶ ὠραίας θέσεως.

Περιλαμβάνει δωμάτια εὐρύχωρα, εὐάερα, εὐήλια, ἀπαστράπτοντα ἐκ τῆς καθαριότητος με ἐπιπλα ἐντελῶς καινούργη καὶ ὑψηλῆς ἀντιπροσώπου.

Οἱ πολυπληθεῖς διαρχόμενοι ἐκ Καραβάρα ἐπιβάται θέλουσιν εὖρε πάσας τὰς εὐκολίας.